

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

HOPELESS

reménytelen

„Előre szólok: legyen nálad zsebkendő,
mert a *Reménytelen* olvasása közben sírni fogsz.”
kristina@Goodreads.com

fine
selection

COLLEEN HOOVER

COLLEEN HOOVER

HOPELESS

reménytelen

Vance-nek.

*Vannak azok az apák, akiktől az életünket kapjuk.
És vannak azok, akik megmutatják, mihez kezdjünk vele.
Köszönöm, hogy megmutattad, hogyan érdemes élni!*

2012. október 28.
vasárnap, 19:29

Felállok, és a lélegzetemet visszafojtva lepillantok az ágyra. Próbálom visszatartani a torkom mélyéről feltörni készülő zokogást.

Nem fogok sírni.

Nem fogok sírni.

Lassan térdre rogyok. Az ágy szélére teszem a kezem, ujjaimat végigfuttatom a támla sötétkék alapon díszelgő sárga csillagain. Addig révedek az apró égitestekre, amíg a könnyek el nem homályosítják a látásomat.

Becsukom a szemem, arcom az ágyneműbe temetem. Kétségbeesetten markolom a takarót, hátha jobb lesz. A vállam remegni kezd, amint az erőszakkal visszafojtott zokogás előtör belőlem. Akkor felpattanok, ordítok egyet. Majd lerántom a takarót az ágyról, hogy teljes erőből keresztülhajítsam a szobán.

Ökölbe szorított kézzel kutatok még valami után, amit eldobhatok. Megragadom a párnákat, és a lányhoz vágom őket a tükörben, akiről már azt sem tudom, kicsoda. Nézem, ahogy szánalmasan szipogva bámul rám. Nézem a könnyeit, a gyengesége éktelen haragra gerjeszt. Rohanni kezdünk egymás felé, amíg ökleink ütköznek a

kemény üvegen. A tükör darabokra törik. Nézem, ahogy a lány teste milliónyi fényes darabra törve a szőnyegre hullik.

Megragadom a komód szélét, és újabb, túl sokáig visszafojtott sikoly kíséretében félrelököm. Amikor felborul, kirántom a fiókokat, és szétdobálom a szobában a tartalmukat. Ütök, vágok, hajigálok, amit csak érek. Elkapom a kék függöny szárnyait, s addig rángatom, amíg a karnis elpattan, és az egész a nyakamba szakad. Kinyújtom a kezem, hogy elérjem a sarokban felhalmozott dobozokat. Anélkül, hogy tudnám, mi van bennük, megfogom a legfelsőt, majd a falhoz vágom. Teljes erőből, amennyire százhatvan centis termetem engedi.

– Gyűlöllek! – sikítom. – Gyűlöllek, gyűlöllek, gyűlöllek!

Mindent szétdobálok, amit csak találok. Mindegy, kihez vagy mihez vágom, csak minél nagyobbat szóljon. Valahányszor kinyitom a szám, hogy felüvöltsek, érzem az arcomon csorgó könnyek sós ízét.

Hirtelen erős karok ölelnek át hátulról. Mozdulni sem bírok. A testem összerándul, és vergődöm egy sort. Ordítok, amíg csak bírok. Már nem gondolkodom, ösztönlény vagyok.

– Fejezd be... – suttogja nyugodtan a fülembé. Egy pillanatra sem ereszt el. Hallom őt, de úgy teszek, mintha ott sem lenne. Vagy egyszerűen nem érdekel. Még küzdök egy kicsit az ereje ellen, de ő játszi könnyedséggel szorosabbra fűzi a karjait körülöttem.

– Ne éj hozzám! – üvöltöm teli torokból, körmeimet a húsába mélyesztve. Ez sem rettent el.

Kérlek, ne éj hozzám! Kérlek, kérlek, kérlek...

Erőtlen ellenkezésem visszhangzik a fejemben, és máris elernyedek. Egyre jobban elgyengülök, ahogy sokasodnak a könnyeim, felémésztve minden erőmet. Nem marad belőlem más, csak a kiapadhatatlan forrás, melyből megállás nélkül csorognak a könnyek.

Teljesen elgyengültem, hagyom, hogy ő győzzön.

A szorítás enyhül, Holder keze a vállamra kerül. Érzem, hogy megfordít – így már szemtől szemben állunk. A kimerültség megviselés, muszáj a mellkasára hajtanom a fejem. A pólóját markolászva még szipogok egy keveset. Az arcom éppen a szívénél pihen. Egyszer csak a tarkómra teszi a kezét, lehajol hozzám, szája a fülemhez ér.

– Sky – mondja eltökélten, érzelmektől mentesen. – Indulnunk kell. Most azonnal.

2012. augusztus 25.
szombat, 11:50

KÉT HÓNAPPAL KORÁBBAN...

Szeretném azt hinni, hogy többnyire jó döntéseket hoztam az elmúlt 17 évben. Remélem, az intelligencia többet nyom a latban a butaságnál, így a néhány ostoba döntést, amit hoztam, ellensúlyozzák az értelmesebbek. Ha ez így van, holnap piszok sok helyes döntést kell hoznom, mert az, hogy Grayson ebben a hónapban már harmadszor surran be a hálószobám ablakán, eléggé elbillenti a mérleget a butaságok javára. Már rájöttem, hogy egy-egy döntés hülye voltát az idő dönti el. Szóval várok, és majd kiderül, lebukom-e.

A látszat ellenére nem vagyok ribanc. Bár amennyiben ez azon is múlik, hogy hány olyan sráccal smároltam már, aki nem is tetszett igazán, nos, akkor talán mégis van némi alapja annak a látszatnak.

– Siess! – tátogja Grayson a zárt ablak mögött. Láthatóan zavarja a nyugis tempóm. Elfordítom a kilincset, és a lehető legkisebb zajjal feltolom az ablakot. Karen nem éppen vaskalapos szülő, de ha hálószobaablakokon éjfélkor besurranó fiúkról van szó, tipikusan sópánkodó anya lesz belőle.

– Halkan! – suttogom. Grayson felhúzódkodik, egyik lábát átveti a párkányon, majd bemászik a szobámba. Mázli, hogy az ablak alig egy méter magasan van. Tulajdonképpen olyan, mintha lenne egy saját ajtó. Ha azt vesszük, Six és én többször használjuk az ablakot, amikor meglátogatjuk a másikat, mint a bejáratot. Karen már annyira megszokta a dolgot, hogy meg sem kérdezi, miért „szellőztetek” folyton.

Mielőtt behúzom a függönyt, vetek egy pillantást Six hálószobájának ablakára. Egyik kezével integet nekem, a másikkal pedig Jaxon karját húzza, amint a fiú éppen bemászik hozzá. Amint biztonságban landol odabent, Jaxon megfordul, és kidugja a fejét az ablakon.

– Találkozunk a kocsidnál egy óra múlva! – suttogja Graysonnak, majd becsukja az ablakot, és összehúzza a függönyt.

Sixszel ideköltözése óta egy húron pendülünk. Már négy éve a szomszéd. Hálószobáink ablakai egymásra néznek, ami bizonyos helyzetekben rendkívül praktikusnak bizonyul. Persze, a dolgok elég ártatlanul kezdődtek. Tizennégy évesek voltunk, amikor átszökdöstem hozzá éjjelente, jégkrémet csentünk a fagyasztóból, és filmeket néztünk. Egy esztendővel később már fiúk is fagyiztak, moziztak velünk. Mire betöltöttük a tizenhatot, az édesség meg a filmek háttérbe szorultak. Most, túl a tizenhetedik születésnapunkon, addig nem is merül föl efféle szórakozási lehetőség, amíg a srácok haza nem mennek.

Six úgy váltogatja a pasijait, mint én a kedvenc jégkrémemet. E havi választása Jaxon. Az enyém a csokoládé mogyoróval. Grayson és Jaxon a legjobb barátok, így nekem ő jutott. Máskor is megtörtént már, hogy Six pasijának volt egy cuki haverja, aki nálam landolt. Grayson kimondottan szexi. Tagadhatatlanul jó teste van, tökéletesen álló kócos haja, s mély, sötét tekintete. A csajok többsége már attól is odáig lenne, ha egy szobában lehetne vele.

Kár, hogy én nem tartozom a többséghez.

Mire a függőnyt behúзва megfordulok, Grayson már csak néhány centire áll tőlem, és várja, hogy elkezdődjön a műsor. Két keze közé fogja az arcom, és bugyihúzóगतó mosolyt villant rám.

– Szia, szépségem!

Válaszolni sincs időm, rögtön lesmárol. Csókolózás közben rutinosan lerúgja a cipőjét, és máris összetapadva araszolunk az ágyam felé. Mozdulatainak gyakorlott könnyedsége lenyűgöző és zavarba ejtő is egyben. Lassan ledönt az ágyra, már a hátamon fekszem.

– Bezártad az ajtót? – kérdezi tőlem.

– Jobb, ha te is megnézed – válaszolom. Sietős pusztit lehel a számra, mielőtt felpattan, hogy ellenőrizze az ajtót. Tizenhárom éve élek Karennel, de még sosem sújtott szobafogsággal. Nem akarok okot adni rá, hogy éppen most hagyjon fel ezzel a jó szokással. Néhány hét múlva tizennyolc leszek, és valószínűleg már nem akar változtatni a nevelési stílusán, amíg egy fedél alatt lakunk.

Nem mintha rosszak lennének a módszerei. Csak... ellentmondásosak. Mindig is szigorú volt velem. Szó sem lehetett internet-hozzáférésről, mobiltelefonról vagy televízióról – mert szerinte a technológia minden baj okozója. Más tekintetben viszont hihetetlenül engedékeny. Akkor megyek el itthonról Sixszel, amikor csak akarok, és addig maradok, amíg kedvem tartja. A lényeg, hogy tudjon róla, merre járok. Még takarodó sincs. Igaz, a határokat nem nagyon próbáltam feszegetni. Tehát az is lehet, hogy azért vannak határok, csak még nem ütköztem beléjük.

Karent nem zavarja, ha káromkodom – bár ritkán teszem. Néha még bort is ihatok a vacsorához. Inkább a barátjaként, mint a gyerekeként kezel. Ötéves koromban fogadott örökbe, s elérte, hogy majdnem teljesen őszinte legyek vele.

Nála nincs arany középút. Vagy abszolút engedékeny, vagy szélsőségesen szigorú. Mint egy konzervatív liberális. Vagy egy liberális konzervatív. Akármelyik is legyen, nehéz őt megfejteni – éppen ezért már évek óta nem is kísérletezem ezzel.

Az egyetlen dolog, ami miatt komoly vitánk volt, az az iskola kérdése. Mindig otthon tanított, mert a közoktatás szerinte a gonosz másik forrása a technológiai vívmányok mellett. Márpedig én azóta szeretnék iskolába járni, amióta csak Six elültette a bogarat a fülemben. Szerepel a terveim között az egyetem, és ha be tudnék írni néhány közösségi tevékenységet a jelentkezési lapra, akkor jobb esélyekkel indulnék. Six velem együtt, hónapokon át könyörgött Karennek, mire beadta a derekát. Így az utolsó középiskolai évemet egy igazi suliban tölthetem. Itthon akár hónapokkal hamarabb is befejezhetném a tanulmányaimat, de őszintén szólva, jólesik még egy kis ideig gondtalan tiniként élni.

Persze, ha tudtam volna, hogy Six még ugyanazon a héten elutazik egy külföldi diákcseraprogramra, amikor beülök az iskolapadba, sosem veszem fontolóra a dolgot. Szörnyű makacsságom miatt viszont előbb ugranék kútba, mintsem bevalljam Karennek, meggondoltam magam.

Próbálom elhessegetni a gondolatot, hogy fél évig ki kell bírnom Six nélkül. Tudom, mennyire szeretné, hogy ez a diákcseredolog összejöjjön, de lényem önzőbbik fele az ellenkezőjének drukkol. Nélküle belépni az oktatási intézmény kapuján – megrémiszt a gondolat. Ugyanakkor be kell látnom, hogy elkerülhetetlen az elválasztás, előbb-utóbb úgyis ki kell lépnem a Six és Karen nélküli világba.

A valósággal való kapcsolatomat jobbára a könyvek jelentik. Márpedig nem túl életszerű happy endek sűrűjében élni. Az olvasásnak köszönhetően ismertem meg a középiskola – talán kissé túl drámai

színben feltüntetett – szörnyűséget, és a kavarógép csajok néhány nap alatt lejátszódó klikkesedését. Az sem segít a helyzeten, hogy Six szerint, a barátnőjeként, eleve hátránnyal indulok. Ő ugyanis nem éppen a szűzies viselkedéséről ismert, nekem pedig néhány exem nem kezelte valami diszkréten a köztünk történeteket.

Ezek kombinációja ugyebár érdekes első iskolai nappal kecsegtet.

Nem mintha érdekelne. Nem azért iratkoztam be, hogy barátokat szerezzek, vagy hogy bárkit is lenyűgözzek. Amíg a kétes hír nem gátol a céljaim elérésében, együtt tudok élni vele.

Legalábbis remélem.

Grayson visszasétál az ágyamhoz, miután megnézte, zárva van-e a hálószoba ajtaja.

– Mit szólnál egy kis sztriptízhez? – kérdezi csábos mosollyal, megrázza a csípőjét, és néhány centivel feljebb húzza a pólóját, hogy megmutassa kockahasát. Észrevettem, hogy minden adandó alkalmat megragad az izmaival való villogásra. Igazi öntelt szépfíú.

Nevetek, amikor a feje fölött megpörgetett póló az arcomon landol. Rám mászik, a tarkóm alá csúsztatja a kezét. Smárolunk megint.

Graysonnal kicsit több mint egy hónapja jöttünk össze. A kezdektől fogva nyilvánvalóvá tette, nem vágyik párkapcsolatra. Én pedig nyilvánvalóvá tettem, hogy egyáltalán nem vágyom rá, így rögtön egymásra kattantunk. Azon kevesek egyike leszek, akiket ismerek majd a suliban. Aggódok, hogy ez a tény tönkreteszi majd a köztünk lévő semmit.

Még csak három perce érkezett, de máris fölfelé vándorol a keze a pólóm alatt. Azt hiszem, kijelenthetem, hogy nem a beszélgetés kedvéért jött. Ajka a számtól a nyakam felé indul. Kihasználom a pillanatot, és mély lélegzetet véve megpróbálok érezni valamit.

Bármit.

Az ágyam fölött, a plafonra erősített műanyag csillagokon pihen a tekintetem. Világítanak a sötétben. Alig jut el a tudatomig, hogy Grayson szája a mellemhez ért. Tizenheten vannak. Mármint a csillagok. Tudom, mert az elmúlt néhány héten bőven akadt lehetősé-
gem számolgatni őket – ehhez hasonló helyzetekben. Mozdulatlanul fekvé, miközben a srác a szám, a nyakam és olykor a mellem igekezett felfedezni azzal a kíváncsi, túlbuzgó nyelvével.

Miért hagyom, ha nem jó érzés?

Igazából sosem kötődtem a fiúkhöz, akikkel smároltam. Pontosabban ők smároltak velem. Sajnos többnyire egyoldalú volt a do-
log. Egyszer valaki közel járt hozzá, hogy valamilyen testi vagy ér-
zelmi reakciót váltson ki belőlem, de a sztori ígéretes része csak a
fejemben játszódott le. Mattnek hívták, és kevesebb, mint egy hó-
napig randiztunk a furcsaságai miatt. Például nem volt hajlandó
üvegből inni, csak szívószálon keresztül. Meg kitágultak az orrlyu-
kai, mielőtt megcsókolt. Ráadásul még csak három hete voltunk
együtt, amikor azt kezdte mondogatni, hogy szeret.

Igen, ez utóbbi miatt rúgtam ki. Bye-bye, Matty.

Six barátnőmmel már alaposan kielemeztük, miért nem műkö-
dik a párkapcsolati kémia a részemről. Egy ideig azt hitte, lesbi-
kus vagyok. Tizenhat éves korunkban, az elmélet tesztelésére szol-
gáló ügyetlen csók után viszont kiderült, másról van szó. Nem ar-
ról, hogy nincs ínyemre a fiúkkal való smárolás. Élvezem, különben
miért csinálnám? De nem azért élvezem, amiért más lányok. Még
soha, senki sem vett le igazán a lábamról. Fogalmam sincs, milyen
az, amikor a vágytól remegni kezd az ember gyomra. Sőt, ez az
egész szerelembe esés dolog idegen a számomra. Egyszerűen azért
szeretek srácokkal smárolni, mert tökéletesen és teljesen elszibbaszt

a dolog. Az, amit Graysonnal csinálunk, kikapcsolja a tudatomat. Végre nem pörög az agyam, halleluja!

A szemem éppen a mennyezet jobb felső negyedére ragasztott csillagokon időzik, amikor valami visszaránt a valóságba. Grayson keze olyan területre tévedt, ahová még sosem engedtem. Kigombolta a nadrágom, az ujjja pedig a bugyim szegélye alá igyekszik bejutni.

– Ne csináld! – suttogom, ellökve a mancsát.

Morgás kíséretében húzza vissza a kezét, aztán a homlokát a párnához nyomja.

– Ugyan már, Sky! – zihálja, s meleg lehelet csapja meg a nyakamat. A jobb karjára helyezi a súlyát, és felkőnyökölve lenéz rám. Próbál lenyűgözni a mosolyával.

Említettem már a bugyihúzókató vigyorát?

– Meddig akarod még húzni? – kérdezi. Már csúsztatja is a kezét a hasamon a farmerem felé.

Kiráz a hideg.

– Mit akarok húzni? – kérdezek vissza, lassan kiaraszolva alóla.

Fekvőtámaszba nyomja magát, s úgy bámul le rám, ahogy a gyenge felfogóképességűekre szokás.

– Ezt a jókislányos színjátékot. Elegendem van belőle, Sky. Egyszerűen csak csináljuk végre!

Jut eszembe, a közhiedelemmel ellentétben nem vagyok ribi. Egyik fiúval sem mentem tovább a smárolásnál, a jelenleg elkámpicsorodott Grayson is beleértve. Tisztában vagyok vele, hogy a testi reakcióim hiánya talán megkönnyítené, hogy lefeküdjek egy idegennel. Mint ahogy azt is sejtem, hogy éppen emiatt nem tanácsos ezt megtennem senkivel. Ha egyszer átlépek a határt, a rólam szóló pletyka többé nem csak pletyka lesz. Hanem a csúf igazság. Nem akarok rászólgálni a hírnevemre. Azt hiszem, az, hogy kis híján

tizennyolc évesen még szűz vagyok, kizárólag a makacsságom következménye.

Grayson tíz perce érkezett, de csak most kezdem érezni rajta az alkohol bűzét.

– Be vagy rúgva! – közlöm, s a mellkasánál fogva ellököm magamtól. – Megmondtam, hogy soha többé ne gyere ide piásan!

Komótosan legördül rólam, én pedig felállok begombolni a nadrágomat, és megigazítani a pólómat. Részezsége megkönnyebbülést jelent számomra. Így legalább van okom elküldeni.

Ülő helyzetbe tápászkodik az ágy szélén, váratlanul megragadja a derekam, és megpróbál magához húzni. Körém fonja a karjait, aztán a hasamhoz nyomja a fejét.

– Ne haragudj! Csak annyira kívánlak... Nem bírok azzal a tudattal idejönni, hogy nem kaphatlak meg – mondja, majd két kézzel megmarkolja a fenekem, és az ajkát a póló és a nadrág találkozáására tapasztja.

– Akkor ne gyere ide! – hátrálok el tőle a szememet forgatva, majd az ablak felé veszem az irányt.

A függönnyt elhúzva látom, hogy Jaxon épp távozik Six ablakán keresztül. Érdekes módon mindketten tízpercesre rövidítettük az egyórás randit. A barátnőm rám néz, szavak nélkül üzen, hogy ideje lenne kipróbálni egy új ízt.

Six is kimászik az ablakon, és átsétál hozzám.

– Grayson is be van rúgva?

– Talált, sülyedt – bólintok.

Megfordulva látom, hogy a fiú még mindig az ágyamon fekszik. Már nemkívánatos vendég, de ez egy csöppet sem érdekli. Az ágyhoz lépve felkapom a pólóját, és az arcába vágom.

– Húzz el!

Rám néz, felvonja az egyik szemöldökét. Átkozódva lecsusszan a matracról, miután megérti, komolyan gondolom. Mint egy durcás kisfiú, olyan képet vág, miközben belebújik a cipőjébe. Oldalt lépek, hogy kiengedjem.

Six megvárja, hogy Grayson eltűnjön a színről, aztán bemászik az ablakon. Halljuk, hogy az egyik srác azt morogja: „kurvák”. Ezt nem hagyhatja szó nélkül, kidugja a fejét az ablakon.

– Kurvák vagyunk, amiért nem tudtatok lefektetni minket? Lúzerek! – majd becsapja az ablakot, az ágyhoz megy, és tarkóra tett kézzel hanyatt vágja magát.

– Ezek is kilőve – állapítja meg, én pedig nevetek. A nevetésemet azonban hangos dörömbölés szakítja félbe. Az ajtóhoz sietek, kinyitom, majd félreugrok, hogy Karen becsörtethessen a szobámba. Anyai ösztönei sosem csalnak. Kutató tekintettel néz körbe, amíg meg nem látja Sixet az ágyon.

– Affene, meg mertem volna esküdni rá, hogy fiúkat hallok idebent! – magyarázza az arcomba bámulva, csípőre tett kézzel.

Az ágyhoz sétálva nyerek egy kis időt, hogy a pánikomat leplezhessem.

– És úgy tűnik, csalódtok vagy, mert... – hagyom szándékosan befejezetlenül a mondatot. Néha tényleg nem értem a reakcióit. El-lentmondásosak, ugyebár.

– Egy hónapon belül tizennyolc leszel. Kifutok az időből, hogy végre egyszer szobafogságra ítélhesselek. Egy kicsit rosszabbul kéne viselkedned, te gyerek!

Megkönnyebbülten sóhajtok anya humoros megjegyzésén. Majdnem büntudatot érzek, amiért sejtelve sincs róla, hogy öt perccel ezelőtt még javában taperoltak. A szívem olyan hangosan ver, hogy attól félek, ő is meghallja.

– Karen? – szólal meg mögöttünk Six. – Ha ez vigasztal, épp az imént smaciztunk két cuki fiúval, de kirúgtuk őket, mielőtt jöttél, mert részegek voltak.

Leesett állal pördülök meg a tengelyem körül, hogy éreztessem: a szarkazmus nem éppén vicces, ha a színtiszta valóságra épül.

– Nos, holnap talán józan cuki fiúkhoz lesz szerencsétek – nevet Karen. Már nem aggódom, hogy meghallhatja a szívverésem, mert a ketyegő megállt bennem.

– Józan cuki fiúk, mi? Azt hiszem, meg tudom oldani... – kacsint rám Six.

– Maradsz éjszakára? – kérdezi Karen, miközben az ajtó felé indul.

A barátnőm vállat von.

– Azt hiszem, nálam alszunk. Ez az utolsó hetem itthon, aztán fél évre eltűnök. Ráadásul ott van Channing Tatum szélesvásznon.

Karenre pillantva látom, hogy a hiszti megint kezdődik.

– Anya, ne! Ne, ne, ne! – mire odaérek hozzá, már túl késő. Bög. Ez az egyetlen dolog, amit ki nem állhatok. A sírás. Nem azért, mert elérzékenyülök tőle, hanem mert iszonyúan idegesít. Ráadásul béna is.

– Csak még egyszer! – mondja Karen, és kitárt karokkal Six felé siet. Ma eddig tízszer ölelte meg.

Majdnem szomorúbb nálam, amiért Six napokon belül távozik. Aki engedelmesen tűri a tizenegyedik ölelést is, és Karen válla fölért rám kacsint. Szó szerint szét kell választanom őket, hogy anyát kitessekéljem.

– Remélem, találkozol egy édes olasz sráccal – közli búcsúzólul anya.

– Én azt remélem, hogy többel is! – kontrázik Six.

Amikor az ajtó bezárul Karen mögött, megfordulva az ágyra vetem magam, és oldalba bököm a vendégem.

– Olyan izé vagy! Ez nem poén. Azt hittem, lebuktunk...

Ő csak nevet, feltápáskodik és megragadja a kezem.

– Gyere, van csokifagyim!

Nem kell kétszer mondania.

2012. augusztus 27.
hétfő, 07:15

Fontolgattam a reggeli futást, de alvás lett a vége. A vasárnap kivételével mindennap szoktam futni, de most valahogy nincs kedvem korán kelni. Az első tanítási nap már önmagában elég nagy megpróbáltatásnak tűnik, ezért inkább sulis utánra hagyom az edzést.

Szerencsére már egy éve saját autóm van, így csak rajtam múlik, odaérek-e időben. Kicsit túlzásba is viszem a pontosságot, már háromnegyed órával előbb ott vagyok. Harmadikként állok a parkolóba, legalább jó helyet foglalhatok.

Az ajándékba kapott időt arra használom, hogy szemügyre vegyem a parkoló melletti sportpályát. Ha csatlakoznék az atlétikai csapathoz, legalább tudom, merre találok. És semmi kedvem a perceket számolva ücsörögni a kocsiban.

A futópályához közeledve látom, hogy egy srác éppen a körökön rója, úgyhogy a lelátó felé veszem az irányt. A legtetején ülve igyekszem befogadni az új környezet látványát. Innen, fentről nézve, mintha az egész iskola a lábaim előtt heverne. Nem is olyan nagy és félelmetes, mint hittem. Six rajzolt nekem egy térképet, amin bejelölt néhány fontos helyet. A hátizsákomért nyúlok, most először

veszem elő ezt a kincset. Szerintem azért csinálta, mert jóvá szeretné tenni, hogy magamra hagy.

Végigjárom az udvaron a tekintetem, majd megint a térképre nézek. Egyszerűnek tűnik. Osztálytermek jobbra. Ebédlő balra. Sportpálya a tornaterem mögött. A többi jelöléshez jó sok magyarázat tartozik, elkezdem kisélabizálni őket.

- *Soha ne használd a kémialabor melletti mosdót. Soha. De tényleg!*
- *Mindig fél vállon hordd a táskád. Sose kétön, mert az béna!*
- *Mindig ellenőrizd a tej lejáratát dátumát!*
- *Legyél jóban Stewarttal, a karbantartó sráccal. Jobb, ha a te oldaladon áll.*
- *Az ebédlő. Kerüld el mindenáron. Bár ha rossz idő van, tegyél úgy, mintha tudnád, mit csinálsz, amikor belépsz. A bentiek egyből kiszagolják a félelmet.*
- *Ha Mr. Declare-t kapod matektanárnak, ülj hátra, és ne nézz a szemébe. Szereti a középiskolás lányokat, ha érted, mire gondolok. Persze, akkor se jársz rosszul, ha előre ülsz. Tuti az ötös.*

A lista folytatódik, de képtelen vagyok tovább olvasni. Megakadt a szemem egy félmondaton: „kiszagolják a félelmet”. Ez azon pillanatok egyike, amikor bánom, hogy nincs mobilom, mert legszívesebben azonnal felhívnám Sixet, hogy magyarázza meg. Összehajtom a papírt, beteszem a táskámba, aztán a magányos futóra

összpontosítom a figyelmem. Nekem háttal ül a pályán, éppen nyújt. Fogalmam sincs, hogy diák vagy edző, de ha Grayson látná őt póló nélkül, utána sokkal szerényebben mutogatná a hasizmaikat.

A srác feláll, elindul a lelátó felé, rám sem néz. Kimegy a kapun, egyenesen a parkoló autók egyikéhez. Kinyitja az ajtót, előkap egy felsőt az elülső ülésről, és belebújik. Aztán a kocsiba pattanva elhúzza a csíkot – éppen, amikor a többi hely kezd megtelni. Gyorsan fogynak a szabad placcok.

Jaj, istenem!

Megragadom a hátizsákom, direkt átvetem a pántját mindkét vállamon, és leereszkedek a lépcsőn. Egyenest a pokolba.

Poklot mondtam volna? Mert akkor még finoman fogalmaztam. Az iskola legrosszabb félelmeim megtestesülése, sőt még annál is durvább. Az órák annyira nem rosszak, ám miután elkövettem azt a hibát, hogy véletlenül éppen a kémialabor melletti mosdót használtam, életre szóló lelki sérüléssel lettem gazdagabb. Örültem volna, ha Six odaírja: inkább kuplerájról van szó, mintsem vécéről, de már mind-egy.

Még csak a negyedik órán vagyunk túl, de már hallottam párszor a „kurva” és „ribanc” szavakat a mellettem elhaladó lányok szájából. Arra sem vették a fáradságot, hogy suttogjanak. És ha már a nem túl finom célzásokról van szó, muszáj megemlítenem, hogy amikor kinyitottam a szekrényemet, egydolláros bankjegyek estek ki belőle, egy nem túl szívélyes üdvözlőlap kíséretében. Elvileg az igazgató írta alá, de gyanúsán sok volt benne a helyesírási hiba.

sajnos a szekrényedbe nincsen Gogo táncos rud ribanc

Összepréselt ajkakkal próbálok mosolyogni az üzeneten, beletörődve a következő tanévben rám váró sorsba. Komolyan azt hittem, csak a könyvekben viselkednek így az emberek. Most már első kézből tudom, hogy idióták a valóságban is léteznek. Remélem, az ellenem irányuló húzások többsége ilyen ártatlanul pancser lesz. Ki az a hülye, aki pénzt osztogat szívatás gyanánt? Valószínűleg olyan, aki gazdag. Vagy olyanok, akik gazdagok.

Biztos vagyok benne, hogy a hátam mögött az ízléstelen, de drága cuccokban kuncogó lányok valamiféle reakciót várnak tőlem. Mondjuk, olyasmit, hogy a holmimat elhajigálva, sírva rohanjak a legközelebbi mosdóba. A számításukba csupán három hiba csúszott.

1. *Nem sírok. Soha.*
2. *Voltam abban a klotyóban, és soha többé nem megyek vissza.*
3. *Szeretem a pénzt. Miért hagynám itt?*

Leteszem a táskám a földre, s összeszedem a lóvét. Legalább húsz egydolláros pihen a kövön, és kábé tíz maradt a szekrényben. Azokat is fölmarkolom, és begyűröm a hátizsákba. Kicszerélem a könyveim, bezárom a szekrényt, két vállra veszem a motyóm, és mosolyogva megfordulok.

– Mondjátok meg apukátoknak, hogy köszönöm!

A csipet-csapat már nem kuncog, csak bambán bámul.

Ebédszünet van, és az udvart elárasztó eső mennyiségéből ítélve egyértelmű, hogy a balsors rossz idővel áldott meg. Muszáj bemennem az ebédlőbe.

Meg tudom csinálni.

Tenyeremet a kajálđa csapóajtájára teszem. Nagy levegőt veszek, és benyitok. Várom, hogy felém süvítő tűzcsóvával vagy szálló malomkövel köszöntsenek.

A küszöbön átlépve egyértelművé válik, hogy szó sincs ilyesfajta fogadtatásról, csak a jó néhány decibeles zaj riasztó kissé. Azt hiszem, életemben sosem hallottam még ekkora lármát. Olyan, mint-ha mindenki túl akarná kiabálni az összes többit. Úgy tűnik, ez egy ilyen egoista hely, ahol mindenki fújja a magáét, de nem kíváncsi másokra.

A magabiztosság álcáját öltöm, de nem akarom felhívni magamra a figyelmet. Fiúkét, klikkekét, kirekesztettekét vagy Graysonét – senkiét. Gond nélkül eljutok az ételért szobrozó sor végéig, amikor valaki megfogja a karom, és maga után húz.

– Rád vártam – mondja. Még csak meg sem tudom nézni az arcát, miközben az asztalok között szlalomozva keresztülvonzol az ebédlőn. Ellenkezhetnék a szabadságom korlátozása miatt, de igazából ez a nap legizgalmasabb fordulata. Elengedi a karom, megfogja a kezem, és még gyorsabban húz maga után. Nem tiltakozom, csak sodródok a tömegben.

Így hátulnézetből is meg kell állapítanom, van stílusa, bár az elég fura. Flanelinget visel, pont ugyanolyan élénk pink színben, mint a cipője. Fekete nadrágja szorosan a lábára simul, ami akár szexi is lehetne – már ha lány lenne. Fiúként viszont kifejezetten véznának tűnik benne. Rövidre vágott sötétbarna haja kétoldalt rövid, felül pedig kicsit hosszabb. A szeme pedig... engem bámul. Most esik le, hogy megálltunk, és elengedte a kezem.

– Az ördög lánya, Babilon szajhája? – kacsint rám. Szavaival el-lentétben a hangja kifejezetten hízelgő. Leül egy asztalhoz, és int,

hogy kövessem a példáját. Két tálca van az asztalon, de nincs itt senki más. Az egyik tálcát az előttem lévő üres helyre tolja.

– Ülj le! Meg kell beszélnünk a szövetségünket.

Nem ülök. Néhány másodpercig ugyanis emésztennem kell a helyzetet. Fogalmam sincs, ki ez a srác, de úgy tesz, mintha csak rám várt volna. És ne tekintsünk el attól sem, hogy épp az imént kurvázott le. De úgy tűnik, hozott nekem kaját. Vetek rá egy oldalpillantást, próbálom felmérni a szándékait. Ekkor veszem észre a mellette lévő széken pihenő táskát.

– Szeretsz olvasni? – kérdezem a táskából kikandikáló kötet felé bökkve. Nem tankönyv. Igazi könyv. Valami, amiről azt hittem, az internetfüggő generáció számára ismeretlen. Odanyúlok, kiviszem, és lehuppanok a székre.

– Milyen műfaj? Légyszi, ne mondd, hogy sci-fi...

Hátradől, s olyan arcot vág, mintha épp most győzött volna valamiben. A fenébe, talán tényleg ez történt. Végül is ideültem az asztalhoz, nem igaz?

– Számít a műfaj, hogyha jó?

Gyorsan átlapozom az oldalakat. Nem tudom megállapítani, romantikus regény-e vagy sem. Gőzöm sincs a romantikáról, és külsejéből ítélve a velem szemben helyet foglaló srác ugyanígy van ezzel.

– És tényleg jó? – érdeklődöm.

– Aha. Tartsd meg, éppen most fejeztem be infóórán.

Ránézve látom, hogy még mindig sugárzik róla a győzelem. Beteszem a kötetet a táskámba, majd a tálcám fölé hajolok. Először is ellenőrzöm a tej lejáratási idejét. Még jó.

– Mi van, ha vegetáriánus vagyok? – kérdezem a salátán fekvő csirkemellre pillantva.

– Akkor hagyd meg a húst... – feleli.

Megragadom a villát, felszúrok egy darab húst, és a számhoz emelem.

– Szerencséd van, nem vagyok vega.

Mosolyogva a villája után nyúl. Mindketten eszünk.

– Ki ellen szövetkezünk? – kíváncsiskodom. Az is érdekelne, miért pont engem választott.

Körbenéz, majd elkezd mutogatni mindenfelé.

– Idióták. Beképzelték. Álszentek. Ribancok.

Leteszi a kezét, a körmeit fekete lakk díszíti.

– Azért ezt a színt választottam, mert passzol a mai hangulatomhoz. Talán ha csatlakozol a küldetésemhez, valami vidámabbat választok. Sárgát, mondjuk – szólal meg a tekintetem követve.

– Utálom a sárgát! – rázom a fejem. – Maradj a feketénél, illik a lelkedhez...

Erre felnevet. Valódi, hamisítatlan vidámsággal, amitől én is mosolyogni kezdek. Bírom a srácot, pedig még a nevét sem tudom.

– Hogy hívnak?

– Breckin a nevem. Te pedig Sky vagy, legalábbis remélem. Ellenőriznem kellett volna a személyazonosságod, mielőtt megosztottam volna veled az iskola fölötti hatalom átvételét célzó kétszemélyes szövetség gonosz tervét.

– Tényleg Sky vagyok. És nem kell aggódnod, mivel egyelőre nem ismerem az összeesküvés részleteit. Kíváncsi lennék, honnan tudod a nevem. Ebből a suliból négy vagy öt srácot ismerek, és mivel mindegyikkel smároltam már, biztos vagyok benne, hogy te nem tartozol közéjük, szóval?

Breckin vállat von.

– Új vagyok itt. Ha nem vontad volna le a következtetést a tökéletes megjelenésemből, azt hiszem, meg kell említenem, hogy... mormon vagyok – az utolsó két szónál eltakarja a száját, úgy suttog.

– És én még azt hittem, hogy meleg! – nevetek.

– Ó, hát az is – válaszolja egy legyintés kíséretében. Összekulcsolt kezére támasztja az állát, majd előrébb hajol néhány centit. – Komolyan mondom, Sky. Észrevettelek ma órán, és nyilvánvaló, hogy te is új vagy. Láttam a szünetben kiesni a sztriptízes lóvét a szekrényedből, és hogy nem hagytad magad felhúzni. Szerintem nekünk össze kell fognunk. Ha megtesszük, legalább két tragikus tiniöngyilkosságot megelőzhetünk az idén. Mi a véleményed? Akarsz-e a legeslegjobb öribarim lenni ezen a földkerekségen?

– Hogyne. De ha pocsek lesz a könyv, amit adtál, lehet hogy meg gondolom magam.

2012. augusztus 27.
hétfő, 15:55

Úgy tűnik, hogy Breckin a kárpótlás a mai napért. És tényleg mormon. Sok közös van bennünk, de annál is több dologban különbözünk, ami még szerethetőbbé teszi számomra. Szintén örökbe fogadták, ám ő közeli kapcsolatot ápol a biológiai családjával. Két fiú tesója van, őket nem úgy fogadták örökbe, és még csak nem is melegek. A nevelőszülei úgy vélik, a „melegsége” (ő fogalmazott így) annak a számlájára írható, hogy nem az ő génjeiket örökölte. Szerinte abban reménykednek, hogy a sok imádkozás és tanulás hatására a „probléma” idővel elmúlik.

Breckin álma, hogy a New York-i Broadway ünnepelt sztárja legyen. Saját bevallása szerint viszont csapnivaló énekes és színész, szóval megpróbál leszállni a földre, és inkább a közgázra jelentkezik. Elárultam neki, hogy engem a kreatív írás érdekel, hogy egész nap melegítőnadrágban, fagyit zabálva koptathassam a billentyűzetet. Megkérdezte, milyen műfajban akarok írni.

– Számít a műfaj, ha jó? – kérdeztem vissza. Azt hiszem, ez a mondat pecsételte meg a barátságunkat.

Most éppen hazafelé igyekszem, azon morfondírozva, hogy egyből elmeséljem Sixnek az első nap keserédes élményeit, vagy inkább

intézzem el a bevásárlást a futás előtti koffeinadag biztosításának érdekében. Győz a kávéfüggőség, pedig azt hiszem, Sixhez erősebben kötődöm lelkileg.

A bevásárlás az egyetlen háztartással kapcsolatos teendő, amit én végzek. Otthon nálunk minden cukormentes, szénhidrátmentes és ízmentes, Karen vegán életmódjának köszönhetően. Felmarkolok egy karton kólát meg néhány tábla csokoládét. Van egy jó rejtkehely a szobámban. A legtöbb tini cigarettát vagy füvet dugdos, én meg édességet.

A pénztárnál veszem észre, hogy egy angolóráról ismerős csaj húzza le a vonalkódjaimat. Megesküdnek rá, hogy Shaynának hívják, de a névtábláján Shayla szerepel. Akárhogy is anyakönyvezték, mindent megtestesít, ami lenni szeretnék. Magas, szexi, napbarnított és szőke. Százhatvan centi vagyok, ha kihúzom magam. Lapos, barna hajamra pedig ráférne egy vágás, meg talán némi melír is. A szá-lak mennyiségét tekintve viszont iszonyatos időráfordításba kerülne karbantartani. Kábé húsz centivel a vállam alá ér, de a párás időjárás miatt csak összefogva szoktam hordani.

– Nem veled együtt van a kémiám? – kérdezi Shayna vagy Shayla.

– Az angolod – javítom.

Lesújtó pillantást vet rám.

– Teljesen jó az angolom! Azt kérdeztem, hogy együtt vagyunk-e kémiaórán?

Te jószágos úristen! Jó, be kell vallanom: *ennyire* szőke nem szeretnék lenni.

– Nem! Úgy értettem, hogy nem kémián találkoztunk, hanem angolon – egy pillanatig bambán néz rám, majd elneveti magát. Egy „ó” formájában hangot ad a felismerésnek, majd közli, mennyit kell fizetnem. A farzsebembe csúsztatom a kezem a bankkártyámat

keresve. Minél előbb ki akarok szabadulni innen, mert nem szeretem az ilyen magasröptű beszélgetéseket.

– Húha! Nézd, ki van itt! – mondja halkán. Rápillantok, és látom, hogy nagyon néz valakit a mögöttem lévő sorban. Vagyis inkább nyálcsorgatva bámulja. – Szia, Holder! – rebegi csábítóan, telt ajkain mosoly fénylik.

Ez egy igazi szempilla-rebegtetés volt? Basszus, pont, mint a képregényekben! Hátranézek, hogy szemügyre vegyem ezt a Holdert, aki miatt Shayna vagy Shayla másodpercek alatt sutba vágott minden női büszkeséget. A srác érdektelenül bólint az üdvözlésre.

– Szia... – hunyorog feltűnően a névtáblára – ...Shayla –, aztán az őt kiszolgáló pénztáros felé fordul, mintha mi sem történt volna.

Ez komoly, hogy ennyire nem érdekli? A sulis egyik legcsinosabb csaja felkínálkozik neki, ő pedig ezt hétköznapi kellemetlenségként kezeli? Emberi lény ez egyáltalán? A srácok, akiket eddig ismertem, nem így reagáltak volna.

– Shayna – fújtat ingerülten a név tulajdonosa. Visszafordulok a pénztár felé, s lehúzzom a kártyám a terminálon.

– Bocsánat. De ugye tudsz róla, hogy a tábládon Shayla áll? – kérdezi a srác.

– Hú... – mondja az érintett összevont szemöldökkel, mintha elmélyedne a gondolataiban. Már ha vannak egyáltalán gondolatai.

– Mikor jöttél vissza? – érdeklődik Shayna vagy Shayla, engem magasról letojva. Éppen most húztam le a kártyám, és neki biztos lenne még valami tennivalója. De nem ér rá velem foglalkozni, hiszen képzeletben már az esküvőjét tervezgeti ezzel a fiúval.

– Múlt héten – zárja rövidre a címzett.

– Szóval visszaengednek az iskolába?

Holder akkorát sóhajt, hogy ide hallom.

– Nem számít. Nem megyek vissza.

Szegény Shayna vagy Shayla ereiben meghűl a vér. Szemét forgatva felém fordul, majd megjegyzi:

– Milyen borzasztó, amikor egy jó testhez nem jár agy.

Milyen ironikus meglátás!

Végre elkezd számokat ütögetni a gépbe a tranzakció befejezésére. Amíg pötyög, ismét hátrafordulok. Kíváncsi vagyok, milyen pasi az, akit idegesít egy hosszú lábú szőkeség. Holder éppen lefelé néz a pénztárcájára, s nevet a saját pénztárosának szavain. Amint ránézek, három dolgot veszek észre.

- 1. A csábító félmosolyból előcsillanó lenyűgözően fehér fogakat.*
- 2. A cuki gödröcskéket az arcán, ahogy mosolyog.*
- 3. Azt hiszem, hőhullámom van.*

Vagy mintha pillangókat éreznék a hasamban.

De lehet, hogy csak elkaptam valami gyomorfertőzést.

Annyira idegen ez az érzés! Egyáltalán: mi ez? Fogalmam sincs, mi olyan különleges benne, hogy képes volt kiváltani életem első normális zsigeri reakcióját egy férfi jelenléte. Bár nem vagyok biztos benne, hogy láttam már hozzá hasonlót. Gyönyörű. Nem a kifejezés szépfiús értelmében, de nem is macsós. Pont a tökéletes arany középút. Nem túl magas, de nem is túl alacsony. Nem túl durvák a vonásai, de nem is túl lágyak. Farmer és fehér póló van rajta, semmi különös. A mai fésülködést mintha kihagyta volna, vagy csak ráférne egy vágás – pont, mint rám. A haja éppen annyira hosszú, hogy oldalra kelljen simítania, amikor felnéz, és rajtakap, hogy bámulom.

Francba!

Normális esetben azonnal elkapnám a tekintetem, amikor a szemembe néz. De ez csöppet sem normális eset. Van valami furcsa benne, és ettől a tekintetünk összeakad. Arcáról leolvad a mosoly. Oldalra dönti a fejét, majd kíváncsi pillantás kíséretében lassan csóválni kezdi. Hitetlenkedés? Undor? Nem tudom, viszont az biztos, hogy nem túl barátságos reakció. Körbepillantva reménykedem, hogy ez mégsem nekem szól. Amikor visszanézek rá, még mindig bámul.

Engem.

Finoman szólva fölháborodom, és gyorsan elfordulva Shaylára figyelek. Vagy Shaynára. Vagy hogy a fenébe hívják. Muszáj összeszednem magam. Egyetlen perc leforgása alatt ennek a fazonnak sikerült cseppfolyóssá varázsolnia, majd alaposan rám ijesztenie. Az ellentmondásos fogadtatás nem tesz jót a koffeinhiányos idegrendszeremnek. Jobban örültem volna, ha ugyanolyan közönyös velem is, mint Shaynával vagy Shaylával. Fölmarkolom a blokkot, és a zsebembe gyömöszölöm.

– Szia.

A mély hangtól azonnal elakad a lélegzetem. Fogalmam sincs, hogy az üdvözet a kétes nevű csajnak szól vagy nekem. Úgyhogy a teli szatyrok fülébe csúsztatom a kezem, és remélem, mielőbb odaérek a kocsimhoz.

– Szerintem hozzád beszél – világosít föl Shayna vagy Shayla. Válasz helyett megfogom az utolsó zacskót, s a lehető legtempósabban a parkoló felé indulok.

Az autó mellett végre kifújom magam, kinyitom a hátsó ajtót, és bepakolom a cuccokat. Mi a jó ég történik velem? Egy jó pasi igyekszik felhívni magára a figyelmem, mire elszaladok? Nem hoznak zavarba a fiúk.

Magabiztosságom határtalan. Életemben először talán igazi vonzalmat érzek, erre elfutok.

Six ki fog nyírni.

De az a tekintet! Volt valami hátborzongató abban, ahogyan rám nézett. Kellemetlen, zavarba ejtő, ugyanakkor valahogy hízelgő is. Nem vagyok hozzászokva, hogy egy emberből ilyen rövid idő alatt ennyiféle érzést váltsak ki.

– Szia.

Megáll bennem az ütő. Most már tuti, hogy hozzám beszél.

Még mindig nem tudom eldönteni, hogy pillangók vagy vírusok tanyáznak a gyomromban. Mindenesetre nem tetszik, hogy egy hang rögtön a zsigereimig hatol. Megfeszített izmokkal hátrafordulok, és hirtelen úgy érzem, elpárolog minden magabiztosságom.

Két szatyrot tart az egyik kezében, a másikkal pedig a tarkóját vakarja. Komolyan díjaznám, ha pocsék és esős maradt volna az idő, mert akkor most nem ácsorogna itt. Egyenesen a szemembe néz. A lekicsinylő pillantást, amivel bent, az üzletben méregetett, mostanára hamis mosoly váltotta fel, ami kissé erőltetettnek tűnik, tekintettel a kínos helyzetre. Miután közelebbről is szemügyre veszem, egyértelmű: nem holmi kórokozó csinál rendetlenséget a gyomromban.

Hanem egyszerűen ő maga.

Minden egyes porcikája, a sötét, kócos tincsektől kezdve az áthatóan kék szemekig, az arcán lévő gödröcskék, és az izmos karja, amit legszívesebben megérintenék...

Megérinteném? Hahó, Sky! Kapd össze magad!

A lénye kiszorítja a levegőt a tüdőmből, és turbó fokozatba kapcsolja a szívverésem. Azt hiszem, ha úgy mosolyogna rám, ahogy Grayson próbál, magától leesne rólam a bugyim.

Amint képes vagyok levenni a tekintetem az adottságairól, fizikumáról, egymás szemébe nézünk. Leengedi a tarkóját vakaró bal kezét, átteszi abba a zacskókat, majd felém nyújtja a jobbját.

– Holder vagyok.

Vetek egy pillantást a mancsára, aztán hátrálok egy lépést. Ez az egész helyzet túl béna ahhoz, hogy ártatlan bemutatkozása bizalmat ébresszen bennem. Talán ha nem nyársalt volna föl azzal a vasvilla-tekintettel a boltban, fogékonyabb lennék a közeledésére.

– Mit akarsz? – próbálok gyanakvást erőltetni magamra a bamba csodálat helyett.

Nevetésben tör ki. Újra feltűnnek az arcán a gödröcskék, aztán megrázza a fejét, és elfordul.

– Ööö... – hebegi idegesen, ami egyáltalán nem illik a határozott fellépéséhez. Pillantása körbejár a parkolóban, mintha menekülési útvonalat keresne. Nagyot sóhajt, mielőtt ismét rám nézne. Totál összezavarnak ezek az ellentmondásos reakciók. Az egyik percben mintha undorítaná a puszta jelenlétem, aztán meg utánam rohan. Jó emberismerőnek tartom magam, de ha az eddigi viselkedése alapján kellene véleményt alkotnom Holderről, azt mondanám: többszörös személyiségzavarban szenved. A szemtelen pimaszság és az őszinte érdeklődés idegesítő módon váltakozik benne.

– Talán hülyén hangzik, de nagyon ismerősnek tűnsz. Nem bánod, ha megkérdem, hogy hívnak?

Csalódottság lesz úrrá rajtam, amikor a gyenge duma eljut a tudatomig. Tehát ő is csak egy olyan fiú. Tudod, aki hihetetlenül jól néz ki. Aki bárkit, bármikor megkaphat. És pontosan tudja, hogy egy csibészes mosollyal meg egy ilyen kérdéssel simán célba érhet, a lányok elolvadnak tőle, és rögtön térdre borulnak előtte.

Csüggedten, a szememet az égnek fordítva nyúlok hátra, hogy kinyissam a kocsiját.

– Van barátom – hazudok a képébe, mielőtt beugrom az autóba. Bezárnám az ajtót, de nem megy. Amikor felnézek, látom, hogy fél kézzel nyitva tartja. A szemében olyan reménytelen kétségbeesés tükröződik, amitől libabőrös lesz a karom.

Rám néz, és *libabőrös* leszek? Mi a fene történik velem?

– A neved. Csak ennyit akarok.

Gondolkodom rajta, hogy elmagyarázzam-e neki, a nevem nem fog rajta segíteni kukkolási hajlamainak kiélésében. Valószínűleg én vagyok Amerika egyetlen nem netező tizenhét éves. Egyik közösségi oldalon sem fog megtalálni szegényke.

Megragadom az ajtót, és figyelmeztető pillantást küldök Holder felé.

– Ha megengeded... – mondom élesen, az útban lévő kezére nézve. Pillantásom egy apró betűs tetoválásra esik az alkarján:

Hopeless

Jót nevetek magamban. Úgy tűnik, ma utolér a karma bosszúja. Végre találok egy vonzó srácot, aki megpendít bennem valamit, erre kiderül, hogy egy iskolakerülőt sodort az utamba a balsors, aki reménytelennek tartja saját magát.

Most már kifejezetten ideges vagyok. Megint megrántom az ajtót, de nem mozdul.

– A neved. Kérlek szépen...

Az utolsó két szót olyan kétségbeesett arckifejezéssel mondja ki, hogy sajnos meglágyítja a szívem.

– Sky – hadarom hirtelen. A szemében tükröződő fájdalom részvétet csikar ki belőlem. Most már önmagamban is csalódtam, hiszen

meglepően könnyen beadtam a derekam. Megadóan elengedem az ajtót.

– Sky – ismétli a nevemet ízlelgetve. Némi töprengés után meg-
rázza a fejét, mintha rosszul válaszoltam volna. – Biztos vagy benne?
– kérdezi.

Biztos vagyok-e benne? Talán azt hiszi, hogy Shayna vagy Shay-
la vagyok, aki még a saját nevével sincs tisztában? Unott ábrázattal
fészkelődni kezdek az ülésen, előszedem a zsebemből a személyi-
met, majd az arcába tolom.

– Képzeld, biztos vagyok a saját nevemben – közlöm, majd visz-
szahúzom a kártyát tartó kezemet. Hirtelen elengedi az ajtót, és el-
veszi tőlem az igazolványt, hogy közelebből is megnézzem. Néhány
másodpercig fixírozza, végigfuttatja rajta az ujjait, majd visszaadja.

– Ne haragudj... – lép vissza a kocsitól. – Tévedtem.

Arckifejezése megkeményedik. Nézi, ahogy elteszem a személyit.
Én pedig őt nézem egy pillanatig. Várom még valamit, valami ma-
gyarázatot. De nem szól semmit, amíg a biztonsági övvel matatok.

Ilyen könnyen feladta volna? Mégsem akar randizni velem? Az
ajtó felé nyúlok, szinte várva, hogy megint erőszakkal nyitva tartsa
valami gyenge csajozós duma kedvéért. Ez azonban nem történik
meg. Sőt, hátrébb lép. Furcsa borzongás fog el. Ha nem azért jött
utánam, hogy elhívjon valahova, akkor mi ez az egész?

A hajába túr, és motyog valamit. A felhúzott ablakon keresztül
nem hallom, mit mond. Hátramenetbe kapcsolok. Végig őt figye-
lem, miközben kiállok a parkolóból. Mozdulatlanul áll, és engem bá-
mul, ahogy elhajtok. Úgy igazítom a visszapillantót, hogy vethessek
rá még egy utolsó pillantást. Látom, ahogy elfordul, és ököllel rávág
egy nagyot az egyik kocsni motorháztetőjére.

Figyelmeztető jel, Sky. Agresszív típus.

2012. augusztus 27.
hétfő, 16:47

Miután elpakolom, amit a boltból hoztam, úgy döntök, hogy az egyik csokinak mégis jobb helye lesz a zsebemben. A szobámból kismászva Six ablaka felé veszem az irányt, rutinosan felhúzó, hogy beengedjem magam. Már majdnem délután öt óra van, de ő mélyen alszik. Igyekszem minél kisebb zajt csapni, miközben az ágáshoz tipegek, és letérdelek mellé. Szemmaszket visel, szőke haja, hála a szája sarkán csordogáló nyálnak, az arcára tapad. Főlé hajolok, majd nagyot kiáltok:

– SIX! ÉBRESZTŐ!

Olyan erővel pattan föl, hogy nincs időm kitérni az útból. Könyöke egyenesen a szemembe vágódik, és hátraesem. A padlón kiterülve, fél kézzel azonnal tapogatni kezdem a fájó-lüktető részt. A jó szemmemmel fölpillantva látom, hogy hunyorogva könyököl az ágyon.

– Akkora köcsög vagy! – morogja. A takarót félredobva fölkel, és megcélozza a fürdőszobát.

– Most monoklim lesz miattad! – kiáltok utána.

A fürdő ajtaját nyitva hagyva leül a klotyóra.

– Helyes, megérdemled! – feleli, aztán a vécépapír után nyúlva berúgja az ajtót. – Remélem, valami jó hír miatt ébresztettél. Egész éjjel pakoltam...

Six soha nincs elemében reggelente, de úgy tűnik, délután sem. Sőt, őszintén szólva, az éjszaka sem az ő ideje. A kedvenc napszaka mindig éppen az lehet, amelyiket átalussza. Talán ezért utál annyira fölkelni. A humorérzéke és a nyílt, egyenes személyisége miatt így is könnyű jóban lennem vele. A mesterkéltné műcsajok iszonyúan untatnak. Szerintem a „mesterkéltné” jelző benne sincs Six szótárában. Elég messze áll az átlagos tiniktől. És a műség? Ami a szívéen, az a száján. Akár tetszik másoknak, amit csinál, akár nem, ő megcsinálja. Semmi mű nincs benne, a nevét kivéve.

Tizennégy éves korában a szülei azt mondták, Maine-ből Texasba költöznek. Ő nem díjazta az ötletet, így kitalálta, hogy ezentúl nem fog hallgatni a nevére. Igazából Seven Marie-ként anyakönyvezték, de azóta csak Six. Az ősei a mai napig Sevennek hívják, viszont mindenki más Sixnek. Ez is remekül mutatja, hogy pont olyan makacs, mint én. Még egy ok, amiért a legjobb barátnők vagyunk.

– Szerintem örülni fogsz, hogy felébresztettelek – tápázkodom fel a földről, és leülök az ágyra. – Ma valami eget rengető dolog történt.

Six kijön a fürdőszobából, és az ágyhoz sétál. Mellém fekszik, a fejére húzza a takarót, hátat fordít nekem, majd addig püföli a párnáját, amíg elég kényelmes nem lesz.

– Hadd találjam ki... Karen beköttette a tévét?

Az oldalamba gördülök, egy kicsit közelebb Sixhez. Átkarolom, a párnájára hajtom a fejem.

– Nem talált, jöhet a következő tipp.

– Ma találkoztál életed szerelmével a suliban, teherbe estél, férjhez mész, de nem lehetek koszorúslány az esküvődön, mert a világ másik felére sodor a balsors?

– Langyos, de nem.

– Akkor? – kérdezi mérgesen.

A hátamra dőlve sóhajtok.

– Láttam egy srácot iskola után a boltban. A fenébe is, Six, nagyon jól nézett ki! Ijesztően, de iszonyat jól.

Six azonnal megfordul, és újból sikeresen belekönyököl a sérült szemembe.

– Mi van? – kiált föl, mit sem törődve velem, hogy megint Küklöpszé váltam.

Türelmetlenül felül, és eltolja a kezem a sérült szemem elől.

– Mi van? Kajakra? – lelkesedik ismét. A hátamon pihelve próbálom kiűzni a tudatomból a lüktető fájdalmat.

– Ja. Amint ránéztem, cseppfolyóssá vált az egész testem. Egyszerűen... hú!

– Beszélte velem? Elkérted a számát? Elhívott randizni?

Még sosem láttam ennyire feldobva Sixet. Túl kíváncsi lett hirtelenjében, és nem vagyok biztos benne, hogy ez tetszik nekem.

– Jézusom, ember! Jegeld magad!

Összeráncolt szemöldökkel pillant le rám.

– Sky, évekig aggódtam érted, mert azt hittem, ez sosem történik meg veled. El tudnám fogadni, ha leszbikus lennél. Abba is bele nyugodnék, ha csak az alacsony, vézna, kocka pasikra buknál. Még az se zavarna, ha a vén, ráncos pasik petyhüdt micsodájára gerjednél. Az egyetlen dolog, ami aggasztott, hogy soha nem fogod meg tapasztalni az igazi vágyat.

Mosolyogva hanyatlik vissza az ágyra, mielőtt folytatná.

– A bujaság a legkirályabb a hét fő bűn közül.

Nevetve rázom a fejem.

– Szerintem túlzol! A bujaság erősen túl van értékelve. Ráadásul furán hangzik a neve, a vágy sokkal találóbb. Egyébként meg, én továbbra is a falánkságra szavazok.

Szavaim nyomatékosításának kedvéért előkapom a zsebemből a csokit, és rögtön a számba tömöm.

– Részleteket akarok! – parancsolja Six.

Felülök, az ágytámlának vetem a hátam.

– Nem is tudom, mit mondjak. Amikor megpillantottam, egyszerűen muszáj volt bámulnom. Egész álló nap tudtam volna nézegetni. De amikor visszanézett rám, szörnyen megijesztett. Mintha mérges lett volna, amiért egyáltalán észrevettem. Majd a nevemet követelve követett a kocsiiig. Mintha haragudott volna rám. Mintha valami kellemetlenséget okoztam volna neki. Az egyik pillanatban még bele akartam csókolni az arcán virító gödröcskébe, a következőben meg olyan messze szerettem volna kerülni tőle, amennyire csak lehet.

– Követett? A kocsiiig? – kérdezi Six hitetlenkedve. Bólintok, és a legapróbb részletekig elmesélem a boltban történeteket. Egészen addig, hogy a srác ököllel rávágott egy autóra.

– Basszus, ez meredek... – mondja a végén. Már ő is felült, ugyanúgy a támlának dőlve, mint én. – Biztos vagy benne, hogy nem flörtölni akart veled? Megszerezni a számod? Úgy értem, láttalak már fiúk társaságában, Sky. Baromi jól játszol velük, még akkor is, ha nem tudatosan csinálod. Tudom, hogy szinte olvasol a gondolataikban, de a hirtelen támadt vonzódás talán összekavarta a megérzéseidet. Mit gondolsz?

Vállat vonok. Talán igaza van. Előfordulhat, hogy csak félreértettem a helyzetet, mert eredetileg tényleg randira akart hívni, csak a béna reakciómmal miatt nem tette.

– Hát, lehet. De akkor sem lenne sok értelme a dolognak. Iskolakerülő, agresszív és hangulatember. Tipikus reménytelen fazon. Fogalmam sincs, milyen az esetem, de nem akarom, hogy olyan legyen, mint Holder.

Six két kezébe fogja az arcom, és mélyen a szemembe néz.

– Azt mondtad, Holder? – kérdezi, s tökéletes ívű szemöldöke egyre följebb vándorol.

Mivel összenyomja a képem, nem tudom kinyitni a szám. Bólintok.

– Dean Holder? Borzas barna haj? Parázslóan kék szemek? És a *Harcosok klubjába* való indulatok?

– Úh hanhik – válaszolom a szorításban.

– Úgy hangzik – ismétli a szavaimat, majd végre elenged. Azonnal masszírozni kezdem a zsibbadt arcom.

– Ismered? – kérdezem.

Feláll, és két kezét az égnek emelve szónokolni kezd.

– Miért Sky? A világ összes hapsija közül mi a jó büdös francért kell éppen Dean Holderhez vonzódnod?

Azt hiszem, a barátnőm egy kicsit csalódott. De miért? Korábban sosem említette Holdert, tehát nem valószínű, hogy randizott volna vele. Miért lett a neve hallatán egy izgalmas történetből ennyire elkésérítő sztori?

– Részleteket akarok – mondom komolyan.

Barátságosan arckifejezéssel lekászálódik az ágyról, a ruhásszekrényhez lép, kivesz egy farmert, és belebújik.

– Az a srác egy taplós, Sky. A mi sulinkba járt, de tavaly javítóba került. Alig ismerem, de eleget tudok róla ahhoz, hogy kijelentsem, nem egy ideális pasijelölt.

Az infó nem lep meg. Bárcsak az is igaz lenne, hogy nem szomorít el...

– Mióta lehet egyáltalán valaki ideális pasijelölt? – kérdezem Sixet, akinek szerintem még sosem volt egy éjszakánál hosszabb kapcsolata.

– Ott a pont – von vállat, miközben magára húz egy felsőt, és a fürdőszoba csapjához sétál. Elővesz egy fogkefét, fogkrémet nyom rá, s fogmosás közben visszajön hozzám.

– Miért került javítóba? – érdeklődöm, noha nem biztos, hogy tudni akarom a választ.

Six kiveszi a szájából a fogkefét.

– Azt mondták rá, hogy gyűlölet-bűncselekmény. Megvert egy meleg srácot a suliban. Elég súlyos dolog – mondja, mielőtt visszadugja a fogkefét a szájába, sikál néhányat, aztán visszamegy a csaphoz köpni.

Gyűlölet-bűncselekmény? Ez most komoly? A gyomrom megint moco-rog, de most nem jó értelemben.

Six megint visszatér a szobába, s lófarokba köti a haját.

– Szívás. Mi van, ha ez volt az egyetlen alkalom, hogy ráizgultál valakire, és soha többé nem fog megtörténni? – veti föl az ékszerei között turkálva.

A szóhasználattól önkéntelen grimaszba torzul az arcom.

– Nem is izgultam rá.

– Akkor vonzódsz hozzá. Tök mindegy – legyint egy fülbevalót szorongatva. Az ágyhoz sétál, leül, majd az egyik darabot a füléhez emeli. – De azt hiszem, már annak is örülnünk kellene, hogy nem vagy totál defektes – összegzi a helyzetet, miközben összevont szemöldökkel fölém hajol és vizlatni kezdi a fejemet. – Mi a franc történt a szemeddel?

– Te történtél – nevetem el magam, és az ablakhoz sietek. – Friss levegőre van szükségem. Elmegyek futni. Jössz?

– Ehh... kösz, nem. Jó szórakozást! – húzza fel az orrát. Már fél lábbal az ablakpárkányon vagyok, amikor utánam szól. – Mindent tudni akarok majd az első iskolai napodról. És van egy ajándékom a számodra. Este átme-gyek.